

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 5.

Ottende Session.

5te Møde.

Torsdagen den 4de Decbr.

(Forts.)

Tscherning: Det er ganske rigtig, som den ærede sidste Taler bemærkede, at den Soldnedfattelse af 5 pCt., hvorom der i den senere Tid har været Tale, hidrører fra en Overenskomst, men det var ikke alene en Overenskomst med Ministeriet, men det var ogsaa en Overenskomst med en meget ivrig Modstand fra Thingets Side. Et æret Medlem, som sidder bagved mig (Møller), var ogsaa ganske overordentlig ivrig i denne Sag, og derfor havde jeg ogsaa ventet at faae hans Understøttelse idag. Jeg nævner blot dette for at bringe i Erindring, at det var efter en meget ivrig Forhandling her i Rigsdagen, at vi kom til at fastsætte Solden til 5pCt. Den ærede Minister har fuldkommen Ret i, at vi ved dette Votum have søgt at gjøre, hvad der stod i vor Magt, for at præjudicere Fastsættelsen af denne Sold, og just fordi vi have gjort dette, er det mit Duffe, at vi skulle vedblive dermed. Naar vi det ikke, saa have vi gjort det Dderste vi kunne, men idet vi ved et Votum betegne de 5pCt. som en Indrømmelse vi ville vedblive at holde fast ved med Hensyn til Solden, have vi anvist en Vej, hvorved man kan komme til Enighed. Dette er den eneste Maade, hvorpaa vi her i Thinget i Sager af denne Natur kunne udtale vor Formening, og derfor raader jeg meget til at blive staaende ved det Resultat, hvortil vi eengang ere komne. Forøvrigt er dette Spørgsmaal ikke af nogen væsentlig Betydning, thi Folk, som ville gaae ind paa et Foretagende

af denne Art, ville ikke undlade det, fordi de ikke faae en saadan Begunstigelse. Naar en Mand først er kommen til den Overbeviisning, at han vil vove sig i et Actiespil for at skaffe de fornødne Pengemidler til et saadant Foretagende, saa lader han sig ikke holde tilbage af disse 5 pCt., saa staaer der ganske andre Ting paa det grønne Bord. Naar en Mand virkelig for sin egen og ikke for Andres Regning vil gjøre det, saa er denne Differentis ikke den, som vil holde ham tilbage, og naar han saae, at det var saa, at han kun kunde gjøre det ved at tage disse 5 pCt. med, saa vilde han sige til sig selv: det er utloget at gjøre det, du gjør bedre i at bruge dine Penge paa en anden Maade. Denne Begunstigelse er altsaa en ganske ligegyldig Sag med Hensyn til Spørgsmaalet, om der skal kunne fremkalbes Lyst til Jernbaneanlæg her i Landet eller ikke, men det er for Soldsystemets Skyld og for den Beslutning, hvortil Rigsdagen i denne Anledning tidligere er kommen, at jeg mener, at vi skulle holde fast ved de 5 pCt.

Hvad angaaer det Forslag, som den ærede sidste Taler nævnte, at Regeringen skulde i Almindelighed have Bemyndigelse til at indrømme Concession til Jernbaneanlæg, da skal jeg for mit Bedkommende ikke have noget derimod, naar man i denne Henseende ikke gaaer videre end til Begunstigelser af den af mig nævnte Natur. Det er Indrømmelser, man kan give Enhver, der kan skaffe os en Jernbane, ligegyldig hvorfra og hvortil, om det saa skulde være herfra op til Mundetaarn, skade os kan det ialtfald ikke.

Indenrigsministeren: Jeg maa med Hensyn til det, der tidligere er bemærket om